El Girona torna a Elda vint anys després: La llegenda d’un «robatori premeditat»

Els protagonistes d'aquell 1-0 en l'anada de la final del play-off d'ascens a Segona B del curs 2005-06 recorden un partit marcat per la polèmica actuació de l'àrbitre

El Girona torna demà al Pepico Amat, un estadi d’infaust record i que només sentir-ne el nom, als aficionats blanc-i-vermells els vénen esgarrifances. En el record, la derrota en l’anada de la final del play-off d’ascens a Segona B del 2006. No pas per la desfeta en sí, sinó per com va ser. Ni s’havia perdut l’eliminatòria, ni l’ascens; només un partit i per la mínima (1-0), però la imatge al final del partit era dantesca. Amb el partit acabat, els 3.500 aficionats de l’Eldenc que omplien el Pepico Amat, van començar a reclamar que sortís a saludar. No, no demanaven la presència de Javi Garmendia, l’autor del gol, ni d’Albert García o Manolo González, dos dels jugadors més destacats. Com si fos el clàssic ‘no n’hi ha prou!’ dels finals dels concerts en què els espectadors reclamen que l’artista torni per una darrera cançó o per agrair-li el bon moment que els ha fet passar, a l’estadi alacantí ressonava el «que torni, que torni!». A qui demanaven?

Baena Herrera va sortir del vestidor i va tornar a la gespa per saludar i rebre un bany de masses del públic. No només això, sinó que va signar autògrafs i es va emocionar amb el reconeixement de l’estadi. I qui era Baena Herrera? Doncs sí: l’àrbitre del partit. «Érem al túnel de vestidors i li vaig preguntar si era normal allò que feia de sortir a saludar. Em va dir que era el seu darrer partit i havia vingut a gaudir-ne. I es va quedar tan ample». El llavors director esportiu del Girona, Javi Salamero, té «ben fresc» el record d’aquell dia. «Més que a un partit de fase d’ascens en què s’exigeix un mínim de rigor a tots els àmbits, vam assistir a un homenatge del club local amb tots els honors a un àrbitre que es retirava i va correspondre al reconeixement. Tan descarat, és el més gros que he vist mai en el futbol», diu.

Chechu Flores rep una garrotada al clatell per part d'un jugador de l'Eldenc / Información

Vint anys després d’aquell capítol fosc -que es culminaria a la tornada amb un 0-2 a Montilivi sense excuses-, el Girona tornarà a Elda dissabte. L’escenari és completament diferent del d’aleshores. D’una banda, el Girona ha estat sis anys a Primera i tocat la Lliga de Campions mentre l’Eldenc és propietat de Leo Messi i lluita per consolidar-se a Segona. El record d’aquell dia, tanmateix, marca un partit que no s’ha repetit des de llavors. El Girona pujaria el curs següent (06-07) a Segona B i des de llavors ja no es mouria del futbol professional mentre que els alacantins tot just han tret el nas a Segona fa pocs anys.

L'àrbitre va ser aclamat pel públic del Pepico Amat / Diari de Girona

Baena Herrera era un àrbitre de Granada que havia estat adscrit al Comitè Murcià uns quants anys. Sabent-ho i conscients que l’Eldenc alguna temporada havia competit al grup murcià, el Girona va intentar que es canviés, sense èxit abans del partit. «No sé quin lligam personal o professional tenia

amb Elda o si era d'un poble del costat. Va ser el primer cop que veig un homenatge d'un club a un àrbitre», afegeix Salamero.

Jordi Salvanyà

— Migcampista del Girona 2005-06

Tan gros va ser? Anem a pams. No va ser un mal partit del Girona malgrat que «de seguida es va notar quelcom estrany», recorda Jordi Salvanyà. «Totes les pilotes dividides eren falta nostra. Es notava que escombrava cap a casa», destaca. El Girona tenir ocasions, un travesser de Chechu Flores i dues accions que haurien d'haver canviat el signe del partit. La primera ben aviat (m.10) quan el central Larrosa es va introduir una centrada des de l'esquerra a la seva porteria. Era el 0-1, però no. «Li vam preguntar què havia xiulat i no ho va saber explicar. Era impossible d'anul·lar perquè en Joel (Álvarez) no havia tocat el defensa i no estava en fora de joc, que suposem que és el que va indicar».

Sergi Raset

— Defensa del Girona 2005-08

Ja amb 1-0, no indicaria un penal a Felipe per un, presumpte, fora de joc del davanter barceloní. Allò i veure com l'àrbitre sortia a saludar va ser la gota que va fer vessar el got. «Era tot molt sospitós. Pot semblar una excusa però aquell dia sí que l'àrbitre va influir. És que va sortir ovacionat! He tingut àrbitres dolents a la meva carrera, però allò va ser molt descarat», recorda Albert Serra. En la mateixa línia es mostra Sergi Raset. «Ens van robar i el pitjor de tot és que va ser molt descarat. No recordo res així en la meva carrera», afegeix el lateral esquerre titular. Més directe encara és Salvanyà. «Va ser un atracament a mà armada. Claríssim», sentencia el de Breda.

Freixa i Serra lluiten amb un jugador de l'Eldenc / Información

L'alegria aquell dia era al vestidor local. Continguda això sí perquè els jugadors de l'Eldenc sabien que quedava un partit de tornada. «El Girona era un dels millors equips de tots els grups de Tercera. Un equip temible amb un mitjapunta diferencial, Felipe Sanchón», recorda el llavors defensa de l'Eldenc, José David Larrosa. El central murcià va ser l'autor del gol en pròpia porteria que l'àrbitre va anul·lar per fora de joc de Joel Álvarez. «No n'hi va haver per tant. L'àrbitre no va tenir incidència en el marcador. Potser sí que el gol anul·lat va ser polèmic, però si ara amb el VAR encara s'equivoquen, imagini's abans...», diu Larrosa que treu ferro a la salsa que es va posar des de Girona a aquell partit. I l'àrbitre sortint a saludar al final? «Primera notícia. Això són llegendes. Jo em vaig dutxar i me'n vaig anar cap a casa».

Notícies relacionades

A la tornada a Montilivi, no hi va haver color. Bé sí, el blaugrana i prou perquè a la mitja part el Girona ja perdia 0-2 gràcies a dos gols de Manolo González, que aquell curs l'havia començat al Figueres, i no hi va haver res a fer. Al final del partit, el president Josep Gusó parlava de «fracàs» al mateix temps que el tècnic, Domènec Torrent, assumia que no continuaria la temporada següent. L'Eldenc només s'estaria un any a Segona B abans de tornar a Tercera i trigar gairebé una dècada més a tornar a la categoria de bronze. Mentrestant, el Girona encetava un nou projecte encapçalat

per Raül Agné a la banqueta i que, el duria en dues temporades, de Tercera a Segona A. Vint anys després, el club alacantí és propietat de Leo Messi mentre que el Girona ha estat sis anys a Primera i tastat la Lliga de Campions. Dos escenaris impensables aquell dia a Elda. «La vida i el futbol fan moltes voltes», reflexiona Larrosa. Mentrestant, Baena Herrera, allunyat del futbol completament, fa de mestre a un poble de Jaén i durant la pandèmia es va popularitzar per uns vídeos on, amb l'usuari Robertoosky Tovarich, feia trucs de màgia per fer més amenes les classes virtuals als alumnes.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/11/27/girona-torna-elda-vint-anys-136875258.html